

Διακονῆσαι αὐτὸς ἐλήλυθα, οὗ τὴν μορφὴν ὁ πλα-
τουργὸς ἐκὼν περικείμει, τῇ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ ὁ πλου-
τὼν θεότῃτι, θείναι ἐμὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀντίλυτρον ὁ
ἀπαθὴς θεότῃτι.

Ἄνθρωποι
Εἶτα συνοπτιήμι καὶ τὸ κοντάκιον

Ἄνθρωποι
Πρὸς τοὺς ὡς ἀπαρχάς.

Ὁ Ἰακώβ ὠδύρετο τοῦ Ἰωσήφ τὴν στέρνην, καὶ ὁ
γενναῖος ἐκάθητο ἄρματι, ὡς βασιλεὺς τιμώμενος· τῆς
Αἰγυπτίας γὰρ τότε ταῖς ἡδοναῖς μὴ δουλεύσας, ἀντε-
δοξάζετο παρὰ τοῦ βλέποντος τὰς τῶν ἀνθρώπων καρ-
δίας καὶ νέμοντος στέφος ἄφθαρτον.

Ὁ οἶκος.

Ἐπὶ τῇ ὀδυρμῷ νῦν προσθήσωμεν ὀδυρμὸν καὶ ἐκχέω-
μεν δάκρυα, μετὰ τοῦ Ἰακώβ συγκοπτόμενοι Ἰωσήφ
τὸν ἀοίδιμον καὶ σώφρονα, τὸν δουλωθέντα μὲν τῇ σώ-
ματι, τὴν ψυχὴν δὲ ἀδούλωτον συντηροῦντα καὶ Αἰγύπτου
παντὸς κυριεύσαντα· ὁ Θεὸς γὰρ παρέχει τοῖς δούλοις
αὐτοῦ στέφος ἄφθαρτον.

Συναξάριον τοῦ μηναίου, εἶτα τὸ παρόν

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Δευτέρᾳ μυσταὶν ποιούμεθα τοῦ μα-
καρίου Ἰωσήφ τοῦ παγκάλου καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ Κυρίου
καταραποδείξεως καὶ ξηραπείας συκῆς.

Στίχοι εἰς τὸν παγκάλον Ἰωσήφ.

Σώφρων Ἰωσήφ δίκαιος κράτωρ ὄφθη,
καὶ σιτοδότης· ὁ καλὸν θυμιονία!

Ἄλλοι εἰς τὴν ξηραπείαν συκῆς.

Τὴν συναγωγὴν συκῆν Χριστὸς Ἑβραίων,
Κασιτῶν ἁμοιβὴν πνευματικῶν εἰκάζων,
Ἀρὰ ξηραίνει· ἥς φύγωμεν τὸ πάθος.

Ταῖς τοῦ παγκάλου Ἰωσήφ προσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἰωσήφ
Ὡδὴ η'.

«Ἐφριξε παίδων εὐαγίων τὸ ὁμόστολον ψυχῆς ἄσπιλον
σῶμα, καὶ εἶξε τὸ τραφέν ἐν ἀπείρῳ ὕλῃ ἀνάματον
πῦρ. Ἀειζῶου δὲ ἐν μακρὰνθείας φλογὸς δικωνίζων
ὕμνος ἀνεμέλπετο· Τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα, ὕμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἦμᾶς μου τότε μαθητάς πάντες γνώσονται, εἰ τὰς
ἐμὰς ἐντολὰς τηρήσετε, φησὶν ὁ Σωτὴρ τοῖς φίλοις
πρὸς πάθος μολῶν. Εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς καὶ πᾶσι·
καὶ ταπεινὰ φρονοῦντες ἀνυψώθητε· καὶ Κύριον γι-
νώσκοντές με, ὕμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Τάδεως ἐμπαλιν ὑμῖν ἐθνικῆς ἔστω τὸ κράτος ὁμογε-
νῶν· οὐ κλήρος γὰρ ἐμός, τυραννὶς δὲ γνώμη αὐθαίρετος.
Ὁ οὖν πρόκριτος ἐν ὑμῖν εἶναι θέλων τῶν ἄλλων ἔστω
πάντων ἐσχατώτερος· καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὕμνεῖτε
καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰωσήφ
Ὡδὴ θ'.

«Ἐμεγάλυνας, Χριστέ, τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον,
ἅψ' ἥς ὁ πλάστης ἡμῶν ὁμοιοπαθὲς περιέθου σῶμα, τὸ
τοῦ τῶν ἡμετέρων λυτήριον ἀγνοημάτων. Ταύτην μακα-
ρίζοντες πᾶσαι γενεαὶ σε μεγαλύνουмен».

«Ρύπον πάντα ἐμπαθὴ ἀπωσάμενοι, ἐπάξιόν τῆς θείας
βασιλείας γνώμην ἀναλάβετε ἔμφρονα, τοῖς σοῖς ἀπο-
στόλοις προέφης ἢ πάντων σοφία, ἐν ᾗ δοξασθήσεσθε,
λάμποντες ἡλίου τηλαυγέστερον.

Ἀφορῶντες εἰς ἐμέ, εἰπας, Κύριε, τοῖς σεαυτοῦ
μαθηταῖς, μὴ φρονεῖτε ὑψηλά, ἀλλὰ συναπάχθητε
τοῖς ταπεινοῖς· ἐμὸν ὑπερ πῖνα πίστε ποτήριον, ὅτι

18
→ Αἰνέμεν ἐν
Σοφίᾳ καὶ
πρασίνῳ
Κατὰ β. Ἐφριξε
Παίδων εὐαγίων.

ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς ἔμοι· συνοξασησέσθε.

*Εξαποστειλάριον αὐτόμελον.—*Ηχος γ'.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῇ· λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, φωτοδότα καὶ σφόν με (τρὶς).

Αἶνοι

Ψάλλομεν εἰς τὰ παρόντα στιχηρὰ ἰδιόμελα.

*Ηχος α'.

Ἐρχόμενος ὁ Κύριος πρὸς τὸ ἐκούσιον πάθος, τοῖς ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ· Ἰδοὺ ἀναβαίνωμεν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ παραδοθήσεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ. Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς, καθαρμοί διανοίας συμπορευθώμεν αὐτῷ καὶ συσταυρωθώμεν καὶ νεκρωθώμεν δι' αὐτὸν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς· ἵνα καὶ συζήσωμεν αὐτῷ καὶ ἀκούσωμεν βοῶντος αὐτοῦ· Οὐκ ἐστὶ εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλὴμ διὰ τὸ παθεῖν, ἀλλὰ ἀναβαίω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν καὶ Θεόν μου καὶ Θεόν ὑμῶν· καὶ συναυψῶ ὑμᾶς εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

*Ηχος πλ. α'.

Φθάσαντες, πιστοί, τὸ σωτήριον πᾶθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄφατον αὐτοῦ μακροθυμίαν δοξάσωμεν· ὅπως τῇ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ συνεγείρῃ καὶ ἡμᾶς νεκρωθέντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. *Ηχος πλ. α'.

Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τὸ πάθος, τοὺς ἰδίους στηρίζων μαθητὰς ἔλεγες, κατ' ἰδίαν παρακαλῶν αὐτοὺς· Ὡς τῶν ῥημάτων μου ἀμνημονεῖτε, ὡν τάχα· εἶπον

ὑμῖν, ὅτι προφήτην πάντα οὐ γέγραπται, εἰμὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἀποκτανθῆναι; Νῦν οὖν καιρὸς ἐφάσθηκεν, ὃν εἶπον ὑμῖν· ἰδοὺ γὰρ παραδίδομαι ἁμαρτωλῶν χερσὶν ἐμπαιχθῆναι, οἱ καὶ σταυρῷ με προσπήξαιτες, ταπὴν παραδόντες, ἐδδελυγμένον λογιῶνται ὡς νεκρόν. Ὅμως θαρσεῖτε· τριήμερος γὰρ ἐγείρομαι εἰς ἀγαλλίασιν πιστῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Εἶτα, «Σοὶ δόξα πρόει, Κύριε ὁ Θεός»· τὸ «Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ» κτλ. Ὁ ἱερεὺς τὸ «Πληρώσωμεν τὴν δέξουν ἡμῶν» καὶ τὴν ἐκφώνησιν.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα, τὰ παρόντα στιχηρὰ ἰδιόμελα.

*Ηχος πλ. α'.

Κύριε, πρὸς τὸ μυστήριον τὸ ἀπόρητον τῆς σῆς οικονομίας οὐκ ἐξακοῦσα ἡ τῶν ἐκ Ζεβεδαίου μήτηρ, ἡτεῖτό σοι προσκαίρου βασιλείας τιμὴν τοῖς ἐκυτῆς δωρήσθαι τέκνοις· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης, ποτήριον θανάτου ἐπηγγείλω πλεῖν τοῖς φίλοις σου· ὁ ποτήριον πρὸ τούτων πλεῖν ὁ αὐτὸς ἔλεγες, ἁμαρτημάτων καθαρτήριο. Διό σοι βοῶμεν· Ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν δόξα σοι. F

Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν τοὺς οἰκείους παιδῶν μαθητὰς, μὴ ὁμοιοῦσθαι τοῖς ἔθνεσιν ἔλεγες εἰς τὸ κατάρχειν τῶν ἐλαχιστοτέρων· οὐχ οὕτω γὰρ ἔσται ὑμῖν τοῖς ἐμοῖς μαθηταῖς, ὅτι πτωχὸς θέλων ὑπάρχω· ὁ πρῶτος οὖν ὑμῶν ἔστω πάντων διάκονος, ὁ δὲ ἄρχων ὡς ὁ ἐρχόμενος, ὁ προκρίθεις δὲ ὡς ὁ ἔσχατος· καὶ γὰρ ἐλήλυθον αὐτὸς τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ διακονῆσαι καὶ λύτρον δοῦναι ἀντὶ πολλῶν τὴν ψυχὴν τῶν βοώντων μοι· Δόξα σοι. F

Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπίαν τὸ ἐπιτίμιον φοβηθέντες, ἀδελφοί, καρποὺς ἀξιούς τῆς μετάνοιᾶς προσάξωμεν Χριστῷ, τῷ παρέχοντι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. — Ἦχος ὁ αὐτός.

Δευτέραν Εὐὰν τὴν Αἰγυπτίαν εὐρών ὁ δράκων, διὰ βρημάτων ἐσπευδε κολακείας ὑποσκελίσαι τὸν Ἰωσήφ· ἀλλ' αὐτὸς καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν ἀμαρτίαν καὶ γυμνὸς οὐκ ἡσχύνετο, ὥς ὁ πρωτόπλαστος πρὸ τῆς παρακοῆς. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

«Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι» τὸ κοντάμιον. «Ὁ Ἰακώβ ὠδύρετο»· «Κύριε, ἐλέησον» ἱβ'. «Ἐπουράνιε βασιλεῦ»· τὰς τρεῖς μεγάλας μετάνοιās, καὶ ἀπόλουςις.

Μεγάλη Δευτέρα πρωΐ.

Τὸ πρὸ ἀναγινώσκονται πέντε καθίσματα τοῦ Ψαλτηρίου, εἶτα αἱ Ὁραὶ Αὐαὶ μετὰ τοῦ Ἀπολυτικίου· Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος καὶ τοῦ Κοντακίου· Ὁ Ἰακώβ ὠδύρετο. Εἰς τὴν Θ' Ὁραν ψάλλονται οἱ Μανασιομοί, μετὰ δὲ τὴν εὐχήν. Παναγία Τριάς, ἡ Ἀπόλουςις, καὶ ἄρχεται ὁ Ἐσπερινός. Μετὰ τὸν προοιμιακόν, ἡ συνήθης σιχολογία τῶν Πρὸς Κύριον. Εἰς δὲ τὸ Κύριε, ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους ἰ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐν τῷ Ὁρθρῷ Συχηρὰ ἰδιόμελα τῶν Αἰνῶν καὶ Ἀποστίχων (ἰδὲ σελ. 270 — 272) δευτεροῦντες τὰ πρῶτα τέσσαρα. Εἰσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ Φῶς ἱλαρόν, καὶ εὐθὺς τὰ Ἀναγνώσματα. Εἶτα τὸ Κατευθυνήτω, καὶ μετὰ τοῦτο τὸ

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ καθημένου τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Ἐλαιῶν, προσήλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ κατ' ἰδίαν λέγοντες· Εἰπὲ ἡμῖν, πότε ταῦτα ἔσται; καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ τῆς συντε-

λείας τοῦ αἰῶνος; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Βλέπετε, μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματι μου λέγοντες· Ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι. Μελλήσετε δὲ ἀκοῦειν πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων· ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὐπω ἐστὶ τὸ τέλος. Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους. Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὀδύων. Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψιν καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν διὰ τὸ ὄνομα μου. Καὶ τότε σκαυδαλισθήσονται πολλοί, καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι, καὶ μισήσουσιν ἀλλήλους. Καὶ πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐγερθήσονται καὶ πλανήσουσι πολλούς. Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν, φυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν. Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται. Καὶ κηρυχθήσεται τοῦτο τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ, εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι· καὶ τότε ἔξει τὸ τέλος. Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ῥηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἐστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ (ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω), τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φεugέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη· ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος μὴ καταβανέντω ἄραι τι ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐν τῷ ἄρρῳ μὴ ἐπιστρεφάτω ὀπίσω ἄραι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ. Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις. Προσεύχεσθε δέ, ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος, μηδὲ ἐν Σαββάτῳ. Ἔσται γὰρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται. Καὶ εἰ μὴ ἐκκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα

21.

σάρξ· διὰ δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοθωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκείναι. Τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· Ἰδοὺ, ὦδε ὁ Χριστός ἢ ὦδε, μὴ πιστεύσητε· ἐγερθήσονται γὰρ ψευδοχριστοὶ καὶ ψευδοπροφῆται, καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς. Ἰδοὺ, προσέφηκα ὑμῖν. Ἐάν οὖν εἰπωσιν ὑμῖν· Ἰδοὺ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐστὶ, μὴ ἐξέλθητε· ἰδοὺ ἐν τοῖς ταμείοις, μὴ πιστεύσητε. Ὅσπερ γὰρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν, καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπου γὰρ ἐάν ᾖ τὸ πνεῦμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἄστοι. Εὐθέως δὲ μετὰ τὴν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καὶ ἡ σελήνη οὐ θώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται. Καὶ τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ὄψονται τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς. Καὶ ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ μετὰ σάλπιγγος φωνῆς μεγάλης, καὶ ἐπισυνάξουσιν τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων ἀπ' ἄκρων οὐρανῶν ἕως ἄκρων αὐτῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς συγκῆς μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν ᾗδῃ ὁ κλάδος αὐτῆς γένηται ἀπαλός, καὶ τὰ φύλλα ἐκφύῃ, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος. Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς ἐστὶν ἐπὶ θύραις. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

Καὶ ἡ λοιπὴ ~~ἀκολουθία~~ τῶν προφητασμενῶν.

Μεγάλη Δευτέρα ἐσπέρας.

Τὸ ἐσπέρας ἀναγνώσκεται τὸ Μ. Ἀπόδει-
πνον. Μετὰ δὲ τὸ Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ,
ψάλλεται τὸ Τριώδιον. Ἐἵτα Τρισάγιον καὶ
ἀκολουθῶς τὸ Κύριε τῶν Δουλέων κτλ. τοῦ
Μ. Ἀποδείπνου. Εἰς τὴν ~~Συγχωρη-~~

σὴν ψάλλεται τὸ « Σβάρη σὲ τὴν ἁγίαν Χειρὸς σου »

Τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγαλῇ Τεταρτῇ.

Εἰς τὸν Ὀρδον. Μετὰ τὸν Ἑξαψάλμιον καὶ τὸ
Ψαλμὸν οὐ μνηστὴς ψάλλομεν τὰ ἑσπέρια. Κατὰ
τεῖα κατόπιν ἀκολουθεῖ τὸ γ.

Μανθὰ

1.8 Η. Χ. 05 α.

→ Δόξα νῆν τῶν πᾶσιν τὸ εὐαγγέλιον.

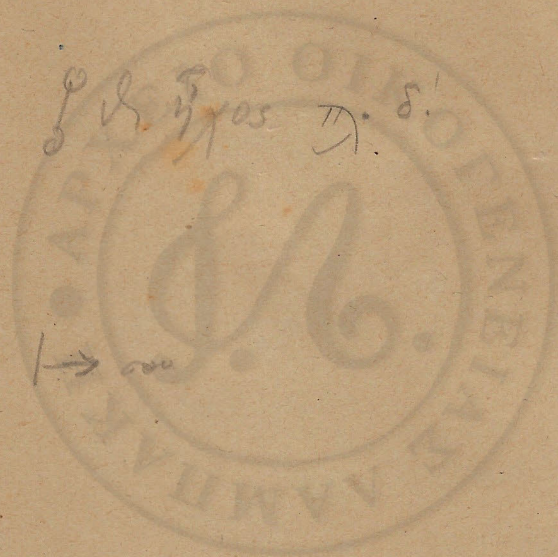
→ Δόξα νῆν τῶν πᾶσιν τὸ εὐαγγέλιον.

1.8 Η. Χ. 05 α.

22^a

78 4xos 8!

78 4xos 7. 8!

~~Τῆς ἑκταῖς καὶ Μεγαλῆς Τετάρτης~~

22
—

~~Ἐν τῇ ὁρᾷ. μετὰ τὸν Θεόφανον
καὶ τὸ πρῶτον οὐρανὸς φεγγαροῦ
καὶ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον. ὁμοῦ~~

φ Ἦχος δ'.

→ Δόξα καὶ νῦν τὸ αὐτό.

⊕ Ἦχος δ'.

→ Δόξα καὶ νῦν τὸ αὐτό.

⊕ Ἦχος γ. δ'.

Εὐαγγέλιον.

Ἐν τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἔλαβον οἱ Φαρισαῖοι κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ. Καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτῷ τοὺς μαθητάς αὐτῶν μετὰ τῶν Ἡρῳδιανῶν λέγοντες· Διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ καὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων. Εἰπέ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνον Καίσαρι ἢ οὐ; Ἰνοὺς δὲ ὁ Ἰησοὺς τὴν πονηρίαν αὐτῶν εἶπε· Τί με πειράζετε, ὑποκριταί; ἐπιδειξάτέ μοι τὸ νόμισμα τοῦ κήνου. Οἱ δὲ προσήνεγκαν αὐτῷ θηνάριον. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; Λέγουσιν αὐτῷ· Καίσαρος. Τότε λέγει αὐτοῖς· Ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ. Καὶ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ προσήλθον αὐτῷ Σαδδουκαῖοι, οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν, καὶ ἐπηρώτησαν αὐτόν, λέγοντες· Διδάσκαλε, Μωσῆς εἶπεν· Ἐάν τις ἀποθάνῃ μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγαμίδευσαι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ ἀναστήσει σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. Ἦσαν δὲ πικρὴ ἡμῖν ἑπτὰ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος γαμήσας ἐτελεύτησε καὶ μὴ ἔχων σπέρμα ἀφῆκε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ· ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος, ἕως τῶν ἑπτὰ· ὕστερον δὲ πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή. Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει τίνος τῶν ἑπτὰ ἔσται γυνή; πάντες γὰρ ἔσχον αὐτήν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοὺς εἶπεν αὐτοῖς. Πλανᾶσθε μὴ αἰδοῦντες τὰς γραφάς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐγκαμίζονται,

ἀλλ' ὥς ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσι. Περὶ δὲ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε τὸ ρηθὲν ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λέγοντος· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. Οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων. Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι, ἀκούσαντες ὅτι ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐπηρώτησεν εἰς ἑξ αὐτῶν νομικός, πειράζων αὐτόν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ; Ὁ δὲ Ἰησοὺς εἶπεν αὐτῷ· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου. Αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὥς σεαυτόν. Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμνεται. Συνηγμένων δὲ τῶν Φαρισαίων ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοὺς λέγων· Τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ; Τίνος υἱὸς ἐστι; Εἰπὺσιν αὐτῷ· Τοῦ Δαυὶδ. Λέγει αὐτοῖς· Πῶς οὖν Δαυὶδ, ἐν πνεύματι, Κύριον αὐτόν καλεῖ λέγων· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Εἴ οὖν Δαυὶδ καλεῖ αὐτόν Κύριον, πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστι; Καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λόγον, οὐδὲ ἐτόλμησέ τις ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτόν οὐκέτι. Τότε ὁ Ἰησοὺς ἐλάλησε τοῖς ὄχλοις καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ λέγων· Ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι· πάντα οὖν, ὅσα ἂν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε· κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέγουσι γὰρ καὶ οὐ ποιοῦσι. Δεσμεύουσι γὰρ φορ-

τία βράεα καὶ δυσβάστακτα καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, τῇ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά. Πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις· πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν. Φιλοῦσι τε τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· Ῥαββί, Ῥαββί. Ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε Ῥαββί· εἰς γὰρ ἐστὶν ὁ κληρονομήτης, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοὶ ἐστέ. Καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ὁμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἰς γὰρ ἐστὶν ὁ πατήρ ὁμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἰς γὰρ ἐστὶν ὁ καθηγητής, ὁ Χριστός. Ὁ δὲ μεῖζων ὁμῶν ἐστὶν ὁμῶν διάκονος. Ὅς τις δὲ ὑψώσει ἑαυτόν, ταπεινωθήσεται καὶ ὅς τις ταπεινώσῃ, ἑαυτόν, ὑψωθήσεται. Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίστε εἰσελθεῖν. Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· διὰ τοῦτο λήψεσθε περισσώτερον κρίμα. Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον· καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτόν υἱὸν γεέννης διπλοῦτερον ὁμῶν. Οὐαὶ ὑμῖν, ὀδῆγοι τυφλοί, οἱ λέγοντες· Ὅς ἂν ὁμότης ἐν τῇ νυχτὶ, οὐδὲν ἐστὶν, ὅς δ' ἂν ὁμότης ἐν τῇ χρυσῇ τοῦ νυκτός, ὀφείλει. Μωροὶ καὶ τυφλοὶ· τίς γὰρ μεῖζων ἐστίν, ὁ χρυλός ἢ ὁ νυκτός ὁ ἀγιάζων τὸν χρυσόν; Καί· Ὅς ἐάν

ὁμότης ἐν τῇ θυσιαστηρίῳ, οὐδὲν ἐστὶν· ὅς δ' ἂν ὁμότης ἐν τῇ δώρῳ τῇ ἐπάνω αὐτοῦ, ὀφείλει. Μωροὶ καὶ τυφλοὶ· τί γὰρ μεῖζων, τὸ δῶρον ἢ τὸ θυσιαστήριον τὸ ἀγιάζον τὸ δῶρον; Ὁ οὖν ὁμότης ἐν τῇ θυσιαστηρίῳ ὁμνύει ἐν αὐτῇ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπάνω αὐτοῦ. Καὶ ὁ ὁμότης ἐν τῇ νυχτὶ ὁμνύει ἐν αὐτῇ καὶ ἐν τῇ κατοικοῦντι αὐτόν. Καὶ ὁ ὁμότης ἐν τῇ οὐρανῇ ὁμνύει ἐν τῇ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῇ καθημένῳ ἐπάνω αὐτοῦ. Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύσμορον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον· καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν· ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, ἀλλοεῖνα μὴ ἀφιέναι. Ὁδῆγοὶ τυφλοί, οἱ διυλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες. Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροφίδος, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἀρπαγῆς καὶ ἀκρασίας. Φαρισαῖοι τυφλοί, καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροφίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἔκτος αὐτῶν καθαρὸν. Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκοιμημένοις, οἵτινες ἔξωθεν μὲ φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεστοὶ ἐστε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας. Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν καὶ κοσμεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων καὶ λέγετε· Εἰ ἤμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἤμεν κοινοὶ αὐτῶν ἐν τῇ αἵματι τῶν προφητῶν. Ὡστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς ὅτι υἱοὶ ἐστέ τῶν φονευσάντων

τοὺς προφῆτας. Καὶ ὑμεῖς πληρώσετε τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν. Ὅφαις, γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης; Διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς προφῆτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς· καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε καὶ σταυρώσετε, καὶ ἐξ αὐτῶν μαστιγώσετε ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν καὶ διώξετε ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν· ὅπως ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον, ἐκχυνόμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἀβελ τοῦ δικαίου, ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βαραχίου, ὃν ἐφονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἡξεῖ πάντα ταῦτα ἐπὶ τὴν γενεάν ταύτην. Ἰερουσαλήμ, Ἰερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφῆτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ἐν τρόπῳ ἐπισυνάγει ὄρνις τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε; Ἴδοὺ ἀφίσταται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος. Λέγω γὰρ ὑμῖν· Οὐ μὴ με ἴδῃτε ἀπ' ἄρτι, ἕως ἂν εἴπητε· Ἐδόλογμένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα ὁ ν' ψαλμός. Συναπτή ~~μικρῶ~~ καὶ τὸ ~~κοντάκιον~~.

~~Ἡδὲ τοῦ~~ Τὰ ὄντα ζητῶν.

Τὴν ὥραν, ψυχὴ, τοῦ τέλους ἐννοήσασα καὶ τὴν ἐκκοπήν τῆς συγκῆς δευιάσασα, τὸ δοθέν σοι τάλαντον φιλοπόνως ἔργασαι, ταλαίπωρε, γρηγοροῦσα καὶ κράζουσα· Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Ὁ οἶκος.

Τί βραθυμεῖς, ἀθλίη ψυχὴ μου; τί φαντάζει ἀκαιρῶς μερίμνας ἀφελεῖς; τί ἀσχολεῖς πρὸς τὰ βέαντα; ἐσχάτη ὥρα ἐστὶν ἀπάρτι, καὶ χωρίζεσθαι μέλλομεν τῶν ἐνταῦθα· ἕως καιρὸν κεκτημένη, ἀνάνηψον κράζουσα· Ἠμάρτηκα

25
/

1M: Γλ
d Hχος δ!

σοι, Σωτήρ μου· μὴ ἐκκόψῃς με, ὥσπερ τὴν ἀκαρπὸν
συκὴν, ἀλλ' ὥς εὐσπλαγχνος, Χριστέ, καταικτιρέσθων
φόβῳ κραυγάζουσιν· Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶ-
νος Χριστοῦ.

Συναξάριον τοῦ μηνίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τρίτῃ τῆς τῶν δέκα παρθένων
παραβολῆς, τῆς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, μνείαν ποιούμεθα.

Στίχ. — Τρίτῃ μεγίστῃ παρθένους δέκα φέρει.

Νίκην φερούσας ἀδεκάστου δοσπότου.

Ἀλλ', ὦ νυμφίε Χριστέ, μετὰ τῶν φρονίμων ἡμᾶς
συναριθμήσων παρθένων καὶ τῇ ἐκλεκτῇ σου σύνταξιν ποι-
μνη καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ἡ'. — Ἦχος β'.

«Τῷ δόγματι τῷ τυραννικῷ οἱ ὅσοι τρεῖς παῖδες μὴ
»πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεὸν ὡμολό-
»γουν ψάλλοντες· Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν
»Κύριον».

Ῥαθυμίαν ἄποθεν ἡμῶν βαλλώμεθα καὶ φαιδραῖς ταῖς
λαμπάσαι τῷ ἀθανάτῳ νυμφίῳ Χριστῷ ὕμνοι· συναντήσω-
μεν· Εὐλογεῖτε βοῶντες, τὰ ἔργα, τὸν Κύριον.

Ἰκανούσθω τὸ κοινωνικὸν ψυχῆς ἡμῶν ἔλακον ἐν ἀγ-
γείαις, ὅπως ἐπ' αὐτῶν μὴ θέντες καιρὸν ἐμπορίας ψάλ-
λωμεν· Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Τὸ πάλατον ὅσοι πρὸς Θεοῦ ἐδεξάσθε, ἰσοδύναμον χά-
ριν ἐπικουρίᾳ τοῦ δόντος Χριστοῦ ἀξήσατε ψάλλοντες·
Εὐλογεῖτε, τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'.

« Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεὸν ἐν γαστρὶ χωρήσασα καὶ
»χαρὰν τῷ κόσμῳ κηρύσασα σὲ ὑμνοῦμεν, Παναγίᾳ
»παρθένε ».

12

Εἶτα φάμεν τὸ παρὸν Τριήμερον
Δυσκοι. Τρίτη Σε. Πτοίημα Κοσμά Κοραζή.
ὁ εἰς μὲν

Εἶτα φάμεν τὸ παρὸν Τριήμερον
Κατὰ βασ. τῶν δογμάτων, τῶν τυραννικῶν

Τοις μαθηταῖς ὁ ἀγαθός, γρηγορεῖτε, ἔφησας· ἡ γὰρ ὥρα ἤξει ὁ Κύριος ἀγνοεῖτε ἀποδοῦναι ἐκάστη.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ σου φρικτῇ παρουσίᾳ, δέσποτα, δεξιούς προβάτοισ με σύνταξον τῶν πταισμάτων παριθῶν μου τὰ πλήθη.

Ἐξαποστειλάριον.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτήρ μου (ιδὲ σελ. 703).

Αἶνοι

Ψάλλονται τὰ ἐπόμενα ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; ἐὰν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων. Καθάρισον, Κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Ἦχος β'.

Ὁ τῆς ψυχῆς ῥαθυμία νυστάξας οὐ κέκτημαι, νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τὴν ἐξ ἀρετῶν καὶ νεάνισιν ὁμοιώθην μωραῖς, ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ῥεμβόμενος. Τὰ σπλάγγνα τῶν οἰκτιρμῶν σου μὴ κλείσῃς μοι, δέσποτα· ἀλλ' ἐκτινάξας μου τὸν ζοφερόν ὕπνον, ἐξανάστησον καὶ ταῖς φρονίμοις συνεισάγαγε παρθένους εἰς νυμφῶνα τὸν σόν, ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων καὶ βοώντων ἀπαύστως· Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Τοῦ κρύφαντος τὸ τάλαντον τὴν κατὰ κρυσιν ἀκούσασα, ψυχή, μὴ κρύπτε λόγον Θεοῦ· κατὰγγελλε τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἵνα πλεονάζουσα τὸ χάρισμα εἰσέλθῃς εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

27
// Κατεβαίνᾳ ἡ τὸν ἀγαθὸν Θεόν
/ σασόντα / ἐνοτασόντες αὐτά.

// 8

Εἰς τὰ ἀπόστιχα ἰδιώμελα.

*Ηχος πλ. β'.

Δεῦτε, πιστοί, ἐπεργασώμεθα προθύμως τῇ δεσπότῃ· νέμει γάρ τοις δούλοις τὸν πλοῦτον καὶ ἀναλόγως ἕκαστος πολλαπλασιάσωμεν τὸ τῆς χάριτος τάλαντον· ὁ μὲν σοφίαν κοσμεῖτω δι' ἔργων ἀγαθῶν, ὁ δὲ λειτουργίαν λαμπρότητος ἐπιτελείσθω· κοινωνεῖτω δὲ τοῦ λόγου πιστὸς τῇ ἀμυήτῃ, καὶ σκορπιζέτω τὸν πλοῦτον πένησιν ἄλλος· οὕτω γάρ τὸ δάνειον πολλαπλασιάσωμεν καὶ ὡς οἰκονόμοι πιστοὶ τῆς χάριτος δεσποτικῆς χαρᾶς ἀξιοῦμεν. Ἀδελφεῖς ἡμᾶς καταξίωσον, Χριστὲ ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ μετ' ἀγγελικῶν δυνάμεων καὶ καθίσῃς ἐν θρόνῳ, Ἰησοῦ, διακρίσεις, μὴ με, ποιμὴν ἀγαθὴ, διαχωρίσης· ὁδοὺς δεξιᾶς γὰρ αἶδας, διεστραμμένοι δὲ εἰσὶν αἱ εὐώνυμοι. Μὴ οὖν ἐρίφοις με τὸν τραχύν τῇ ἁμαρτίᾳ συναπολέσης, ἀλλὰ τοῖς ἐκ δεξιῶν συναριθμήσας προβάτοις σῶσόν με, ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ νυμφίος, ὃ καλεῖται ὡραῖος παρὰ πάντας ἀνθρώπους ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς πρὸς ἐστίαν πνευματικὴν τοῦ νυμφωνός σου, τὴν δυσείμονά μου μορφήν τῶν πταισμάτων ἀπαμύτισον τῇ μεθέξει τῶν παθημάτων σου καὶ στολὴν δόξης κοσμήσας τῆς σῆς ὡραιότητος, βαυτυμένα φαιδρῶν ἀνάδειξον τῆς βασιλείας σου, ὡς ἐκπλαγίζων.

Δόξα καὶ νῦν. *Ηχος βαρύς.

Ἰδοὺ σοὶ τὰ τάλαντον ὁ δεσπότης ἐμπιστεύει, ψυχὴ μου· φέδω δέξαι τὸ χάρισμα, δάνεισαι τῇ δωδεκάτῃ, διάδος πτωχοῖς καὶ κτήσαι φίλον τὸν Κύριον· ἵνα σετῇς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐν δόξῃ, καὶ ἀκούσης

28

Εἰς τὴν Εὐαγγελίαν τοῦ περὶ τοῦ Ἰησοῦ
 Εἰς τὴν καὶ ἐξω τῆς χαριστικῆς Κυρίου τοῦ
 Θεοῦ ἡμεῶν. Εὐ' ἡμεῶν.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

717

μακαρίας φωνῆς· Ἐλθε, δοῦλε, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυ-
ρίου σου. Αὐτῆς ἀξιώσόν με, Σωτήρ, τὸν πλανηθέντα διὰ
τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἐν Ἀγαθὸν τὸ Ἐργον σου ὡς κινεῖς καὶ τὰ ἄλλα.

29

city veni!

(parca)

24 30

ἐν τῇ ὥρᾳ αὐτῇ ἐν Μ. Αὐτοῦ ἀρχιεπὶς Εὐαγγελ.
 Μετὰ τὸν προσμαρτυρῶν τὸν

Mel'ion Teooumanor va Teei Kōeion. eptō Kōere
Fudnōre dē!

Fuducēga fālorun tā z. idōmaga

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

опята. то Катерининъ, то

Ferret Wapscan
in der Boden
(22.)

νεοθε ετοιμοι· ὅτι ἡ ὥρα οὐ δοκεῖτε ὁ Υἱὸς τοῦ ἀν-
 θρώπου ἔρχεται. Τίς ἀρὰ ἐστὶν ὁ πιστὸς δοῦλος καὶ
 φρόνιμος, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θε-
 ραπείας αὐτοῦ τοῦ διδόναι αὐτοῖς τὴν τροφήν ἐκ καιρῶ;
 Μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, ὃν ἔλθων ὁ κύριος αὐ-
 τοῦ εὕρῃσιν ποιῶντα οὕτως. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ
 πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Ἐάν
 δὲ εἴπῃ ὁ κακὸς δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ·
 Χρονίζει ὁ κύριός μου ἔλθειν, καὶ ἄρξῃται τύπτειν τοὺς
 συνδούλους, ἐσθίειν δὲ καὶ πίνειν μετὰ τῶν μεθυόντων,
 ἡξεί ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ἣ οὐ προσ-
 δοκᾷ καὶ ἐν ὥρᾳ ἣ οὐ γινώσκει, καὶ διχοτομήσει αὐ-
 τόν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν θήσεται·
 ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.
 Τότε ὁμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρ-
 θένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν ἐξῆλ-
 θον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ
 αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ αἱ πέντε μωραὶ. Αἵτινες μωραὶ,
 λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν
 ἔλαιον. Αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις
 αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ
 τοῦ νυμφίου ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ
 νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· Ἴδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρ-
 χεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ
 παρθένοι ἐκείναι καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν.
 Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ
 ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπε-
 κρῆθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι λέγουσαι· Μὴ ποτε οὐκ ἀρ-
 κέσῃ ἡμῖν καὶ ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς
 πωλοῦντας καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ
 αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος, καὶ αἱ ἐτοιμαὶ εἰς-

καὶ αἱ ἑτοιμοὶ εἰσῆλ-
τ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη
· Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ
· νοί, λέγουσαι· Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν.
· ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ
· ὑμᾶς. Πρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν
· ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
· ποῦ ἔρχεται. Ὡς περ γὰρ ἄνθρωπος ἀποδημῶν
· ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους καὶ παρέδωκεν αὐ-
· τοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ· καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε
· πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἓν· ἐκάστη κατὰ
· τὴν ἰδίαν δύναμιν· καὶ ἀπεδήμησεν εὐθέως. Πο-

31.
ρευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν, εἰργά-
· σατο ἐν αὐτοῖς καὶ ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαν-
· τα. Ὡσαύτως καὶ ὁ τὰ δύο, ἐκέρδησε καὶ αὐ-
· τὸς ἄλλα δύο. Ὁ δὲ τὸ ἐν λαβὼν, ἀπελθὼν
· ὠρυξεν ἐν τῇ γῇ, καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ
· κυρίου αὐτοῦ. Μετὰ δὲ χρόνον πολὺν ἔρχεται ὁ
· κύριος τῶν δούλων ἐκείνων, καὶ συναίρει μετ'
· αὐτῶν λόγον. Καὶ προσελθὼν ὁ τὰ πέντε τάλ-
· λαντα λαβὼν, προσήνεγκεν ἄλλα πέντε τάλαν-
· τα, λέγων· Κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδω-
· κας· ἴδε, ἄλλα πέντε ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς. Ἔφη
· δὲ αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ
· πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε κα-
· ταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.
· Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα λαβὼν,
· εἶπε· Κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε,
· ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς. Ἔφη
· αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· Εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πι-
· στέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε κα-
· ταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.
· Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὸ ἐν τάλαντον λαβὼν, εἶπε·
· Κύριε, ἔγνων σε, ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, θε-
· ρίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας, καὶ συνάγων ὅθεν οὐ
· διεσκήρπισας, καὶ φοβηθεὶς, ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ
· τάλαντόν σου ἐν τῇ γῇ· ἴδε, ἔχεις τὸ σόν. Ἀ-
· ποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· Πο-

δοῦλε καὶ ὀκνηρέ, ἤδεις ὅτι θερίζω ὅπου
ἐσπερα, καὶ συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα·
οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπε-
ταις· καὶ ἐλθὼν ἐγὼ ἐκομισάμην ἅν τὸ ἐμὸν
σὺν τόκῳ. Ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τάλαντον,
καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα. (Τῷ γὰρ
ἔχοντι παντὶ δοθήσεται, καὶ περισσευθήσεται·
ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται
ἀπ' αὐτοῦ). Καὶ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον ἐκθάλετε
εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυ-
θμός καὶ ὁ βρυγμός τῶν ὀδόντων. Ὅταν δὲ ἔλθῃ
ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάν-
τες οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει
ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ. Καὶ συναχθήσεται
ἐμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἀφοριεῖ αὐ-
τοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ
πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων. Καὶ στήσει τὰ μὲν
πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐω-
νύμων. Τότε ἐρεῖ ὁ Βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐ-
τοῦ· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κλη-
ρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν
ἀπὸ καταβολῆς κόσμου· ἐπέινασα γάρ, καὶ ἐδώ-
κατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ μοι· ξέ-
νος ἦμην, καὶ συνηγάγετέ με· γυμνός, καὶ πε-
ριεβάλετέ με· ἡσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με·
ἐν φυλακῇ ἦμην, καὶ ἤλθετε πρὸς με. Τότε

ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι, λέγοντες· Κύ-
ριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα, καὶ ἐθρέψαμεν;
ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; πότε δέ σε εἶδο-
μεν ξένον, καὶ συνηγάγομεν; ἢ γυμνόν, καὶ πε-
ριεβάλομεν; πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῆ, ἢ ἐν
φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρὸς σέ; Καὶ ἀποκριθεὶς
ὁ Βασιλεὺς, ἐρεῖ αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ'
ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου
τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ
τοῖς ἐξ εὐωνύμων· Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατη-
ραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον
τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ· ἐπέινασα
γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα, καὶ
οὐκ ἐποτίσατέ με· ξένος ἦμην, καὶ οὐ συνηγά-
γετέ με· γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με· ἀσθε-
νὴς καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με.
Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοί, λέγοντες·
Κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα, ἢ διψῶντα, ἢ
ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ
οὐ διηκονήσαμεν σοι; Τότε ἀποκριθήσεται αὐ-
τοῖς, λέγων· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ
ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ
ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν
αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον. Καὶ ἐ-
γένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς πάντα τοὺς λό-
γους τούτους, εἶπε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ· Οἶδα-

Ἡ ΛΕΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ Πάσχα γίνεται, καὶ ὁ
Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τὸ σταυρω-
θῆναι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων.

Μεγάλῃ Τρίτῃ ἑσπέρας.

Τὸ ἑσπέρας τὸ Μέγα Ἀπόδειπνον. Μετὰ τὸ
Δόξα ἐν ὑψίστοις ψάλλεται τὸ Τριψόδιον. Εἶτα
Τρισάγιον, τὸ Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ τοῦ
Μ. Ἀποδείπνου. Ἀφ' οὗ δὲ σήμερον τὸ Μέγα
Ἀπόδειπνον καὶ τὸ Κύριε τῶν Δυνάμεων.

318
Εὖς τὴν Ευχάρστην τὸ Ἐξαγνίσαι σου τὴν
ἐκκλησίαν. Χεῖρ ἐλπίς (2). Παι εὖς σου ἡγία

Ἀγία καὶ Μεγάλη Τετάρτη

Ἔῖς τὸν Ὀρθρον. Μετὰ τὸν Ἐξάψαλλον καὶ
τὸ Ἰδού ὁ Κυμνὸς φαίνεται τὰ δυνάμει
καθίσταται ἀνεκταῖ τὸ γ'!

Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου.
Πόρνη προσῆλθέ σοι, μύρα σὺν δάκρυσι,
κατακενοῦσά σου, ποσί, Φιλάνθρωπε, καὶ
δυσωδίας τῶν κακῶν, λυτρεῖται τῇ κέλεύσει
σου· πνέων δὲ τὴν χάριν σου, μαθητὴς ὁ
ἀχάριστος, ταύτην ἀποβάλλεται καὶ βορβόρῳ
συμφύρεται, φιλαργυρία ἀπεμπολῶν σε.
Δόξα, Χριστέ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

ροατάλαβε.

, περιε, τὸν θησαυρὸν τῆς ζωῆς,
ἐμελέτησεν. Ὅθεν καὶ παροινήσας,
πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοὺς παρανό-
μοις· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ παραδώσω
μὲν, εἰς τὸ σταυρῶσαι αὐτόν ;

Δέξα, καὶ νῦν.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Ἡ πόρνη ἐν κλαυθμῷ, ἀνεβόα, Οἰκτίρ-
μον, ἐκμάσσουσα θερμῶς τοὺς ἀχράντους
σου πόδας, θριξί τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ ἐκ
βάθους στενάζουσα· Μὴ ἀπόσῃ με, μηδὲ
βδελύξῃ, Θεέ μου, ἀλλὰ δέξαι με μετανο-
οῦσαν, καὶ σῶσον, ὡς μόνος φιάνθρωπος.

3/1

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἐμαρτύρει ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅτι τὸν Δάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον. Οἱ οὖν Φαρισαῖοι εἶπον πρὸς ἑαυτούς· Θεωρεῖτε ὅτι οὐκ ὤφελεῖτε οὐδέν; Ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν. Ἦσαν δέ τινες ἑλληγες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ· οὗτοι οὖν προσῆλθον Φίλιππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαῖδ᾽ αἰτῆς Γαλιλαίας καὶ ἠρώτων αὐτόν λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. Ἐρχεται· Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς, λέγων· Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμὴν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει. Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ μισθὸν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει·

ΜΕΤΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

721

αὐτήν. Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις, ἐμοὶ ἀκολουθεῖτω· καὶ ὅπου εἰμι ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ ἐὰν τις ἐμοὶ διακονῇ, τιμήσει αὐτόν ὁ Πατήρ. Νῦν ἡ ψυχὴ μου τετάρανται· καὶ τί εἶπω; Πάτερ, σφῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης; Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἤλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην. Πάτερ, δόξασόν σου τὸ ὄνομα. Ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· «Καὶ ἐδόξασα, καὶ πάλιν δοξάσω». Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἐστὼς καὶ ἀκούσας ἔλεγε βροντὴν γεγονέναι. Ἄλλοι ἔλεγον· Ἄγγελος αὐτῷ ἐλάληκεν. Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Οὐ δι' ἐμὲ αὕτη ἡ φωνὴ γέγονεν, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς. Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου· νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω. Καὶ γὰρ, ἐὰν ὑψωθῇ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν. (Τοῦτο δὲ ἔλεγε, σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀποθνήσκειν). Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ὄχλος· Ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ νόμου ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ πῶς σὺ λέγεις ὅτι δεῖ ὑψωθῆναι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου; Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστὶ· περιπατεῖτε, ἕως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπαρὼν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει. Ἔως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτός γένησθε. Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν. Τόσαυτα δὲ αὐτοῦ σημεῖα πεποιηκότος ἔμπροσθεν αὐτῶν, οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν· ἵνα ὁ λόγος Ἡσαίου τοῦ προφήτου πληρωθῇ, ὃν εἶπε· Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίον Κυρίου τίς ἀπεκαλύφθη; Διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύνατο πιστεῦναι, ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαίας· Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀ-

ΣΥΝΕΚΑΚΗΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ψαλμοῖς καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ καὶ ἐπιστραφῶσι,
καὶ ἰάσωμαι αὐτούς. Ταῦτα εἶπεν Ἰησοῦς, ὅτε εἶδε
τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ. Ὅμως
μέντοι καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς
αὐτόν· ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους οὐχ ὁμολόγουν, ἵνα
μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται· ἠγάπησαν γὰρ τὴν δό-
ξαν τῶν ἀνθρώπων μάλλον ἢπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.
Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε καὶ εἶπεν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ
πιστεύει εἰς ἐμὲ, ἀλλ' εἰς τὸν πέμψαντά με· καὶ ὁ
θεωρῶν ἐμὲ θεωρεῖ τὸν πέμψαντά με. Ἐγὼ φῶς εἰς
τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν
τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνη. Καὶ ἂν τις μου ἀκούσῃ τῶν
ῥημάτων καὶ μὴ πιστεύσῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· οὐ γὰρ
ἤλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σῶσω τὸν
κόσμον. Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματά
μου ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν· ὁ λόγος, ὃν ἐλάλησα,
ἐκεῖνος κρίνει αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ· ὅτι ἐγὼ εἶ-
μι αὐτοῦ οὐκ ἐλάλησα, ἀλλ' ὁ πέμψας με πατήρ, αἰ-
τός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω καὶ τί λαλήσω. Καὶ
οἶδα ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐστίν· ἃ οὖν
ἐγὼ λαλῶ, καθὼς εἰρηκέ μοι ὁ Πατήρ, οὕτω λαλῶν.
Εἴπα ὁ Νῆψος καὶ μετὰ τὴν συνακτὴν ὁ πατήρ.

Ωδὴ γ'. Ψ. Ηχος β'.

«Τῆς πίστεως ἐν πέτρᾳ με στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ
στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά
μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἐστὶν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
καὶ οὐκ ἐστὶ δίκαιος πλὴν σου, Κύριε».

Ἐν κληνοῖς τὸ συνέδριον τῶν ἀνόμων καὶ γνώμῃ συν-
αθροίζεται κατοστρέφει κατάκριτον τὸν βύστιγν σε ἀπο-
φῆναι, Χριστέ, ᾧ ψάλλομεν· Σὺ εἰ Θεὸς ὁ ἡμῶν, καὶ οὐκ
ἐστὶν ἅγιος, πλὴν σου, Κύριε.

Ε Αἴτησις καὶ τὸ ἐτόλματον τριώδον.
Φηλ Ἀντιόχ. Τετραδὶ φαγῶ.
F ὁ Εἰρμός

Τὸ δαινὸν βουλευτήριον τῶν ἀνόντων σκέπτεται, θεομά-
χου ψυχῆς ὑπάρχον, ὡς δύσχερστον τὸν δίκαιον ἀποκτείν-
ει Χριστόν, ὃ φάλλομεν· Σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ
ἔστιν ἅγιος, πλήν σου, Κύριε.

Κοντάκιον. — ~~Ἦχος δ'~~ Ὁ ὑψωθείς.

Ἦπερ τὴν πόρνην, ἀγαθὴ, ἀνομήσας, θαυρῶν δμ-
βρους οὐδαμῶς σοι προσῆξεν· ἀλλὰ σιγῇ δεόμενος προσ-
πίπτω σοι, πόθῳ ἀσπαζόμενος τοὺς ἀχράντους σου πό-
δας, ὅπως μοι τὴν ἄφειν ὡς δεσπότης περὶ σέθεν τῶν
ὀφλημάτων κράζοντι, Σωτήρ· Ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔρ-
γων μου ῥύσαι με.

Ὁ οἶκος. — ~~Ἦχος δ'~~ Ὁ μετὰ τρίτον οὐρανόν.

Ἡ πρῶτη ἄσπετος γυνὴ ἐξαίφνης σώφρων ὤφθη, μισή-
σας τὰ ἔργα τῆς αἰσχρᾶς ἀμαρτίας καὶ ἡδονᾶς τοῦ σώ-
ματος, διενθυμουμένη τὴν αἰσχύνην τὴν πολλὴν καὶ κρί-
σιν τῆς κολάσεως, ἣν ὑποστώσι πόρνοι καὶ ἄσπστοι· ὦν-
περ πρῶτος πέλω καὶ πτοῦμαι, ἀλλ' ἐμμένω τῇ φάτρει
συνηθεῖα ὁ ἄφρων· ἡ πόρνη δὲ γυνή, καὶ πτοηθεῖσα καὶ
σπουδάσασα ταχύ, ἦλθε βοῶσα πρὸς τὸν λυτρωτήν· Φι-
λέηθρῳπε καὶ οἰκτιρῶν, ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου
ῥύσαι με.

Συναξάριον τοῦ μηνιαίου, εἴτα τὸ παρόν·

Τῇ ἀγία καὶ μεγάλῃ Τεταρτῇ τῆς ἀλευράσης τὸν Κύ-
ριον μύρον πόρνης γυναικὸς μυσταὶ ποιῆσθαι οἱ θεοτάτοι
πατέρες ἐθέλοισαν, ὅτι πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους μικρὸν
τοῦτο γέγονεν.

Στίχ. — Γυνὴ βαλοῦσα σόματι Χριστοῦ μύρον,

Τὴν Νικοδήμου προῦλαβε σμυρναλόην.

Ἀλλ' ὁ τῷ νοητῷ μύρῳ χρισθεὶς, Χριστὲ ὁ Θεός, τῶν

11 Καταβ. τῆς πίστεως ἐν στήθεσσι
L ἡχος δ'

33.

ἐπιτρούτων παθῶν ἐλευθέρωσον καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ η'

«Ρῆμα τυράννου ἐπεί ὑπέρσχυσεν, ἑπταπλασίως κάμινος ἐξεκαύθη ποτέ· ἐν ἧ παιδες οὐκ ἐφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, ἀλλ' ἐδόξα' Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ἀποκνεοῦσα γυνὴ μύρον ἔντιμον δασποτικὴ καὶ θείᾳ φρικτῇ κορυφῇ, Χριστέ, τῶν ἰχνῶν σου ἐπελάβετο τῶν ἀχράντων κεκραμέναις παλάμαις καὶ ἐδόξα' Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Δάκρυσι πλύνει τοὺς πόδας ὑπεύθυνος ἀμαρτίας τοῦ πλάσαντος καὶ ἐκμάσσει θριξί· διὸ τῶν ἐν βίῃ οὐ διήμαρτε πεπραγμένων τῆς ἀπολυτρώσεως, ἀλλ' ἐδόξα' Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἰερουργεῖται τὸ λύτρον εὐγνώμονι, ἐκ σωτηρίων σπλάγχων τε καὶ δακρύων πηγῆς, ἐν ἧ διὰ τῆς ἐξαγορεύσεως ἐκπλυθεῖσα οὐ κατησχύνετο, ἀλλ' ἐδόξα' Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'.

ὁ Εἰρμός.

«Ψυχὰς καθαρὰς καὶ ἀρρυπώτους χεῖλεσι δεῦτε μεγαλύνωμεν τὴν ἀκηλίδωτον καὶ ὑπέραγνον μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ, δι' αὐτῆς τὴν ἐξ αὐτῆς προσφέροντες προσείαν τεχθέντι. Φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς».

Ἀγνώμων φανεὶς καὶ πονηρὸς ζηλότυπος, δῶρον

ἠ ὁ Εἰρμός.

ἠ Ἀννοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.
Κε-ταβ. Ρῆμα τυράννου.

ἀξιόθεον λογοπραγεῖ, δι' οὗ ὀφειλέσιον ἐλύθη ἁμαρτημάτων, καπηλεύων ὁ δεινός Ἰούδας τὴν φιλόθεον χάριν. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Λέγει πορευθεὶς τοῖς παρανόμοις ἄρχουσι: Τί μοι δοῦναι θέλετε, κἀγὼ Χριστὸν ὑμῖν τὸν ζητούμενον τοῖς θέλουσι παραδῶσω; οἰκειότητα Χριστοῦ Ἰούδας ἀντὶ τωσάμενος χρυσοῦ. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡ πηρωτικῆς φιλαργυρίας, ἀπογνε! λήθης ὅθεν ἔτυχες, ὅτι ψυχῆς οὐδ' ὡς ἰσοστάσιος ὁ κόσμος, ὡς ἐδιδάχθης· ἀπογνώσει γὰρ στυγρὸν ἐδρόχισας ἀνάψας, προδότα. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἐξαποστειλόμενον.

Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτὴρ μου (ιδὲ σελ. 723)

Αἶνοι

Ψάλλονται τὰ ἐπόμενα στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Σέ τὸν τῆς παρθένου Υἱὸν πόρνη ἐπιγνοῦσα Θεὸν ἔλεγεν, ἐν κλαυθμῷ δυσωποῦσα, ὡς θαυρῶν ἄξια πράξασα· Διαλυσον τὸ χρέος, ὡς καγὼ τοὺς πλοκάμους· ἀγάπησον φιλοῦσαν τὴν δικαίως μισουμένην, καὶ πλησίον τελωνῶν σε κηρύξω, εὐεργέτα φιλόανθρωπε.

Τὸ πολυτίμητον μύρον ἢ πόρνη ἔμειξε μετὰ θαυρῶν καὶ ἐξέχεεν εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας σου καταφιλοῦσα· ἐκείνην εὐθὺς ἐδικαίωσας, ἡμῖν δὲ συγχώρησιν δώρησαι, ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὅτε ἡ ἁμαρτωλὸς προσέφερε τὸ μύρον, τότε ὁ μαθητὴς συνεφώνει τοῖς παρανόμοις· ἡ μὲν ἔχαιρε κε-

|| Νύμφα β. ψυχῆς καθαράς.

L τίς σαρα

→ Ἦχος ὁ αὐτός

→ Ἦχος ὁ αὐτός.

36.

νοῦσα τὸ πολῦτιμον, ὃ δὲ ἔσπευδε πωλῆσαι τὸν ἀτίμη-
τον· αὕτη τὸν δεσπότην ἐπεγίνωσκεν, οὗτος τοῦ δεσπό-
του ἐχωρίζετο· αὕτη ἡλευθεροῦτο καὶ ὁ Ἰούδας δοῦλος
ἐγεγόνει τοῦ ἐχθροῦ. Δεινὸν ἡ ῥαθυμία! μεγάλη ἡ μετα-
νοία! ἦν μοι δῶρησαι, Σωτήρ, ὃ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ
σῶσον ἡμᾶς.

Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! ἐθεώρει τὴν πόρνην φι-
λοῦσαν τὰ ἔχνη, καὶ ἐσκέπτετο δόλῳ τῆς προδοσίας τὸ
φίλημα· ἐκείνη τοὺς πλοκάμους διέλυσε, καὶ οὗτος τῇ
θυμῷ ἐδεσμεῖτο, φέρων ἀντὶ μύρου τὴν δυσώδη κακίαν·
φθόνος γάρ οὐκ αἶδε προτιμᾶν τὸ συμφέρον. Ὡ τῆς
Ἰούδα ἀθλιότητος! ἀπ' ἧς ῥύσαι, ὃ Θεός, τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Δόξα.—^α Ἦχος β'.

Ἡ ἀμαρτωλὸς ἔδραμε πρὸς τὸ μύρον πριάσασθαι πο-
λύτιμον μύρον τοῦ μυρίσαι τὸν εὐεργέτην, καὶ τῇ μυ-
ρεψῇ ἐδόξα· Δός μοι τὸ μύρον, ἵνα ἀλείψω κἀγὼ τὸν ἐξα-
λείψαντά μου πάσας τὰς ἀμαρτίας.

Καὶ νῦν.—^α Ἦχος πλ. β'.

Ἡ βεβουλισμένη τῇ ἀμαρτίᾳ εὗρέ σε λιμένα τῆς σωτη-
ρίας καὶ μύρον σὺν δάκρυσι κενοῦσά σοι ἐδόξα· Ἴδε ὁ
τῶν ἀμαρτανόντων τὴν μετάνοιαν φέρων. Ἀλλὰ, δεσποτα,
διάσπών με ἐκ τοῦ κλύδωνος τῆς ἀμαρτίας διὰ τὸ
μέγα σου ἔλεος.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα, τὰ παρόντα ~~συναγῶ~~ ἰδιόμελα.

^α Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ Χριστὸς παραγίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φα-
ρισαίου, καὶ γυνὴ ἀμαρτωλὸς προσελθοῦσα τοῖς ποσὶν
ἐκυλινδοῦτο, δοῶσα. Ἴδε τὴν βεβουλισμένην τῇ ἀμαρ-
τίᾳ, τὴν ἀπηλπισμένην διὰ τὰς πράξεις, τὴν μὴ βέβ-

→ Ἦχος ο' αὐτός.

18

18

